

UNU

A fost un fel de nebunie. Mi-am dat seama de asta la momentul respectiv. Cum putea o femeie ca mine să fie capabilă de așa ceva? Dar fusesem trădată în mod oribil și eram în stare de șoc. Eram în cădere liberă, cu toate ramurile tăiate, nimic care să mă prindă în cădere. Și mă simțeam nespus de singură.

Nici asta nu e o scuză, dar poate că tu nu ai trecut niciodată prin asta. Singurătate urlătoare, lună după lună. Eram singură când a sosit scrisoarea avocatului. Niciun Greg lângă mine, să se uite la acele cuvinte care ștergeau viața noastră împreună. Despre ce este vorba? Lasă-mă pe mine. Probabil că a ajuns la o adresă greșită. Eram singură când mașina s-a stricat pe North Circular Road, la ora unu dimineața. Când un canal s-a blocat și apa a curs pe pereți. Când un instalator m-a jefuit, iar laptopul meu s-a blocat.

Eram singură când a sosit un veterinar cu obraji roz - abia căsătorit, mi-a spus - pentru a eutanasia câinele. Am pus Joni Mitchell, cântecul ăla despre iubitul ei care-și adulmecă degetele, în timp ce se uită la picioarele chelneriței, capul lui Sidney s-a lăsat în jos și s-a odihnit, ca o greutate moartă, în poala mea.

Așa că asta a fost. Aveam șaiszeci și nouă de ani și eram singură pentru prima dată în viața mea. Prietena mea Azra a spus: „Bine că ai scăpat. Greg a fost un ticălos, pot spune asta acum. Nu ești prea bătrână ca să-ți gă-

sești un alt bărbat. Du-te în parc. Sunt destui acolo, care-și plimbă câinii”.

„Eu nu mai am câine.”

„Încă mai ai lesa lui, nu-i așa? Plimbă-te prin jur strigând Sidney, Sidney.”

„Cineva va veni să te ajute.”

Am râs - un sunet surprinzător; nu mai râsesem de săptămâni întregi. Azra putea să-mi facă asta. Glorioasa Azra, întinsă pe jos, pe canapeaua mea, într-un fum de țigară. Doamne, o iubeam.

Greg nu s-a luptat cu mine pentru casă. Trecuse pe un plan mai înalt; m-a făcut să fiu conștientă de asta. Casa familiei noastre se transformase într-un depozit de vechituri.

„Cine are nevoie de toate lucrurile astea?”, spunea el. „Oamenii își dau sufletul, având slujbe care nu le plac, pentru a cumpăra lucruri de care nu au nevoie, doar pentru a ajuta corporațiile criminale să distrugă planeta”.

El a spus că se va debarasa de bunurile sale și se va retrage în tăcere, în Rutland.

„Rutland?”

Se mutase deja într-un ținut necunoscut. Nu rostisem niciodată în viața noastră cuvântul „Rutland”. Atât de multe necunoscute avea să descopere fără mine. Tonul lui era trist, dar ciudat de exultant.

„Am nevoie de singurătate, pentru a-mi începe călătoria spirituală”. Spusese asta fără nicio urmă de umor. Am știut atunci că îl pierdusem. „Nu vreau nimic, poți avea totul.”

Nu era chiar adevărat. Păstrase cabana din Dorset. Acolo avea de gând să locuiască. Vorbisem să ne retragem acolo, dar am decis că vom muri de plictiseală.

Nu și acum. Greg trecuse dincolo de plictiseală. Privind imensitatea oceanului, asta avea să-l readucă în sine, un Greg nealterat de compromisuri și de familiaritate, de o ipotecă și de o talie tot mai groasă, de certurile din familie, de speranțele și dezamăgirile specifice supraviețuirii anilor. De mine.

„Nu ești tu de vină”, spusese el. „Nu e nimic din ceea ce ai făcut. Doar că de când m-am speriat de cancer mi-am dat seama că viața este atât de scurtă, încât trebuie să trăiești fiecare zi pe deplin, să te concentrezi pe ceea ce este important...”

„Deci, eu nu sunt importantă?”

„Fii sinceră, Pru. Și tu ai simțit asta, îmi dau seama. Avem doar o singură viață... „Oh, taci din gură.”

„Și trebuie să recunoști că mariajul nostru nu mai are forță. A devenit învechit și previzibil. Ne-am pierdut bucuria de a fi în compania celuilalt. Ca să fiu brutal de sincer, nu am mai fost fericiți de ani de zile. E timpul să avem curajul să ne despărțim ca prieteni...”

„Prietenii?”

„Și să redescoperim aspectele din noi care au stat adormite în toți acești ani, să le cultivăm și să le lăsăm să înflorească - atât tu, cât și eu. Ne datorăm asta nouă...”

„Cine este ea?”

„Ce?”

„Cu cine ți-o tragi? Trebuie să fie cineva care așteaptă în culise, altfel nu ai fi spus prostiile astea.”

Dar el a jurat că nu era nimeni și a izbucnit imediat în lacrimi. De când începuse terapia, Greg era mai mult în contact cu sentimentele sale. Se dusese pentru a-și trata depresia și părea să fi funcționat. Soțul meu certăreț și po-

somorât se transformase într-un membru al cultului, fad și glacial, cu o vizibilă ridicare a spiritelor și cu un vocabular complet nou de autocunoaștere. Nu, de autoabsorbție. Sinceră să fiu, îl preferam pe vechiul Greg, ai cărui pași plumburii pe scări sunau ca ai unui om care se duce la propria execuție.

Așadar, nu exista nicio femeie care să aștepte în culise, ci doar așa-zisul său „facilitator”, care părea să fi facilitat sfârșitul căsniciei noastre.

Nebunia a venit mai târziu. La început, am fost pur și simplu șocată. Totul s-a destrămat atât de repede, deoarece nu poți să te lupți cu cineva care, cu blândețe și cu atâta patos, îți spune clar că nu te mai iubește! Care spune că nu e vina ta, ci a lui! Care încearcă să-și retrăiască tinerețea sau să aibă o criză de final de viață, sau ce naiba a fost, lăsându-te pe tine să înfrunți singură viitorul!

Pur și simplu, nu era nimic de spus. Bineînțeles că am avut problemele noastre, dar întotdeauna am reușit să vorbim. Acum, elasticul se rupsesse și ne despărțisem, doi străini îmbătrâniți. Să fi fost totul o iluzie, acele decenii împreună? Am ascultat dulapurile deschizându-se și închizându-se, pașii lui pe podeaua de deasupra, zgomotul roților valizei sale. Apoi, cu o îmbrățișare tristă, a plecat, a scăpat liber, fără niciun strigăt.

„Ești așa de fricoasă, că l-ai lăsat să scape”, a spus Azra. „Ar fi trebuit să te lupți.”

„Nu poți să te lupți cu cineva, ca să te iubească din nou.” „Sau să mergi la consiliere, sau ceva de genul ăsta.”

Adevărul era că în ultimele luni credeam că eu și Greg ne înțelegeam bine. Depresia lui se diluase. Încă ne țineam de mână la cinema. Acum, când amândoi eram la

pensie, vorbeam despre mersul pe jos pe Coastal Path; am vorbit despre vânzarea și cumpărarea unei case comune, unde am putea trăi cu bătrânei la fel de bătrâni ca noi, cântând Led Zeppelin și inhalând cocaină. Renunțasem la zborul cu avionul, așa că ne petreceam seri întregi pe internet, căutând cum să ajungem în Italia cu trenul. Una dintre glumele noastre era „orice, dar nu o croazieră”. Ce gând îngrozitor... un al cincilea cerc al iadului... de ce Dumnezeu ar face cineva așa ceva? Deși, de fapt, acum îmi amintesc, eu am fost cea care a condus aceste discuții. Poate că mintea lui Greg era deja în altă parte, plănuiind eliberarea sa, întrebându-se ce să arunce și ce să ia. Se gândea când să-mi spună. Repetând ce să le spună copiilor noștri de vârstă mijlocie și îndepărtați, care ar fi putut sau nu să se aștepte la asta.

Sau poate că a fost o decizie impulsivă, provocată de un singur moment, un moment complet irelevant, cum ar fi vederea mea introducând o tabletă în mașina de spălat vase. Nu mai vreau să fiu căsătorit cu această femeie. Odată ce și-a dat seama de acest lucru, a fost luat de val și nu a mai existat cale de întoarcere.

Cine știe? Era prea târziu să mă mai întreb. Eram singură în casa mea stagnantă, fără nicio altă persoană care să agite spiritele. Cel mai mic zgomot m-a făcut să tresar. În primele săptămâni, m-am simțit prea expusă pentru a ieși afară, dar înăuntru orele se întindeau la nesfârșit. Prietenii mă invitau la cină, dar mai rămânea restul zilei de omorât. Era noiembrie, iar întunericul cădea la ora patru. Când reușeam să mă trezesc, mă duceam să aprind lumina, dar apoi mă gândeam: de ce să mă deranjez, doar pentru mine? Mi-a fost dor de el. Mi-a fost atât de dor de

el, în ciuda amărăciunii și umilinței mele. Mi-a fost dor de el, gemând împreună cu mine, când Trump apărea la televizor. Tovărășia pe care o împărtășeam, într-o lume din ce în ce mai consternantă. Discuțiile și banalitățile. Mi-a fost dor de discuții, mai mult decât orice, chiar și de obiceiul lui enervant de a-mi pune o întrebare când aveam gura plină de pastă de dinți. Aveam atâtea de spus, cuvintele se sedimentau, pe măsură ce treceau zilele. Toate acele gânduri care mi se învârteau prin cap, toate acele cuvinte nespuse - ce puteam să fac cu ele? Nu puteam să dorm. Mi-a fost dor de brațele lui care mă înconjurau noaptea, ținându-mă în siguranță. Trupul lui gol, mirosul pielii lui. Cum putea să suporte să fie singur?

Deocamdată, era stabilit în Dorset, trăindu-și noua viață. Ce făcea toată ziua? Nu-i era dor de certurile noastre? Pescărușii care se certau nu erau un substitut. Voiam să știu despre ultimul șobolan amoros al nepoatei lui și despre rezultatele tomografiei prietenului său, Bing. Dar aceste conversații nu mai erau potrivite. Mi-a spus-o clar.

Fusesem părăsită din senin și, peste noapte, devenisem una dintre acele femei pe care le compăttimeam în secret și pe care tot voiam să le invit la cină. Femei singure, cu biletul lor unic la cinema și camera lor de hotel unică și cu singura servire a unei singure copturi vegane. Și o pisică, întotdeauna o pisică. Asta eram eu, acum.

Casa noastră era în Muswell Hill, ceea ce făcea lucrurile și mai rele. Muswell Hill era în întregime populat de cupluri îngâmfate care duceau o viață de invidiat. La lăsarea serii, mă plimbam pe străzi uitându-mă la ferestrele vecinilor mei, fiecare fiind un tablou clasic de obiceiuri, specifice clasei de mijloc. Copii de zece ani, care cântau

la vioară. Cine la lumina lumânărilor. Adolescenți jucându-se cu corcitură de labrador cu pudel. Femeile cântau în coruri și făceau Pilates, iar bărbații jucau fotbal cu ceilalți soți și își trimiteau copiii la școli private, chiar dacă citeau *The Guardian*. Organizau serate și spuneau că sunt cei mai buni prieteni unul altuia - cât de dezgustător era asta! Unii dintre ei se aflau la a doua căsătorie și erau chiar mai îngâmfați. Unii nu erau căsătoriți, pentru că nu credeau într-o bucată de hârtie, iar aceștia erau cei mai îngâmfați dintre toți. Și în fiecare sâmbătă mergeau cu toții la piața fermierilor, unde toată lumea zâmbea la toată lumea tot timpul.

„Ugh! Mă fac să vomit”, a spus Azra, care locuia deasupra unui restaurant turcesc, de tip mâncare la pachet. Era doar o călătorie cu autobuzul din Muswell Hill, dar era o altă lume. „Oricum, pun pariu că soții și-o trag cu asistentele lor”.

Azra locuia singură, dar nu era nimic jalnic la ea. Dimpotrivă. Era o creatură feroce, sălbatică. Picioare lungi și o mulțime de păr, pe care îl împletea în roz și albastru sau, uneori, îl vopsea în negru Jet. Nu dădea doi bani pe vârsta ei. Atât bărbați, cât și femei au căzut sub vraja ei și au fost scuipați când a terminat cu ei. O cunoșteam din totdeauna, iar aventurile ei au răsunat în căsnicia mea ca un tamtam îndepărtat în junglă. Cât de timidă părea viața mea, în comparație cu a ei! Era cea mai bună prietenă a mea și o iubeam din toată inima - cu atât mai mult, acum, că eram singură.

Pentru că Azra a fost inspirația mea, modelul meu pentru această nouă eu. „Cine are nevoie de bărbați care